

Sygn. akt IV CSK 242/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. C., Z. G., J. S. i A. S.
przeciwko Instytutowi [...] - Państwowemu Instytutowi Badawczemu w R.
(poprzednio Instytutowi [...] w R.) oraz Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu
Państwa i Staroście T.
o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym
w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Instytutu [...] - Państwowego Instytutu
Badawczego w R. (poprzednio Instytutu [...] w R.)
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt VIII Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powodów od Instytutu [...] - Państwowego Instytutu Badawczego w R. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Odwołanie się do przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Skarżący we wszystkich trzech powołanych podstawach problem upatruje w rozpoznaniu

niniejszej sprawy przez sąd powszechny na podstawie przepisów dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r., Nr 3, poz. 13) bez uwzględnienia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2010 r., P. 107/2008 i wyraża wątpliwość, czy dopuszczalna jest droga sądowa, czy też właściwa jest droga administracyjna. Powołując przesłankę występowania istotnego zagadnienia prawnego nie formułuje jednak zagadnienia prawnego, a syntetyczne przedstawienie samych wątpliwości bez pogłębionego wywodu prawnego nie uzasadnia przyjęcia skargi. Zaistnienia powyższej przesłanki, jak również przesłanki potrzeby wykładni, nie może uzasadniać twierdzenie skarżącego o konieczności sprawdzenia prawidłowości zastosowania wskazanych przepisów prawa. Sporne początkowo stanowiska orzecznictwa dotyczące kwestii wskazanych przez pozwanego, zostały nadto ujednolicone uchwałami Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 r., III CZP 121/10, OSNIC 2011/10/109, z dnia 18 maja 2011 r., III CZP 21/11, OSNC 2011/12/33 oraz uchwałami siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2006 r., I OPS 2/06, ONSAiWSA 2006, Nr 5, poz. 13 i z dnia 10 stycznia 2011 r., I OPS 3/10 ONSAiWSA 2011/2/23. Z tych względów brak jest także podstaw do przyjęcia, że zachodzi nieważność postępowania lub została wykazana przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zwłaszcza, że wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd Okręgowy rozważył kwestię dopuszczalności drogi sądowej w świetle art. 199¹ k.p.c.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 i 108 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

aw

jw